

Har en offentlig Kasse eller en Forening eller anden privat forskudsvis bestridt Udgiften, tilfalder det paalagte Bidrag denne, der faar Afgørelsen tilstillet. Den bidragspligtiges Opholdskommune skal paa vedkommendes Begæring bistaa ved Indkrævning og Modtagelse af Bidragene. Disse kunne inddrives og eventuelt kræves afføede efter de Regler, der gælde med Hensyn til Underholdsbidrag til Børn.

IX.

Lovens Træden i Kraft.

§ 40.

Denne Lov, i hvilken der ved fgl. Anordning for Færøernes Vedkommende kan gøres de Lempelser, som ifølge de stedlige Forhold maatte anses fornødne, træder i Kraft den 1ste April 1902.

Fra samme Tid kan Børns Anbringelse paa de i denne Lov hjemlede Maader uden Samtykke af Forældrene eller dem, der træde i disses Sted, kun ske i Henhold til denne Lov.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

De Bestræbelser, der første Gang sætte sig Spor i det 18de Aarhundredes humane Foranstaltninger for de forladte Børns Opdragelse, have senere i forøget Omfang fundet Udtryk i et fra mange forskellige Sider med Statens Støtte udfoldet Arbejde. Den Tanke, der oprindelig skabte Waisenhuset, har sat Frugt i en Række Institutioner, der antage sig snart de i egentlig Forstand forsømte, snart de ligefrem vanartede eller forbrøderste Børn. Men alt som Blikket er blevet skærpet for denne Opgaves Omfang, Vanskeligheder og Betydningsfuldhed, har der ogsaa rejst sig et stærkere Krav om Statsmagtens Træden til med sin Hjælp, saaledes at Forsørgsvirksomheden paa hele dette Omraade faar sin faste Organisation, og saaledes at der lægges de paagældende Myndigheder tilstrækkelig kraftige Midler i Haanden til Opgavens Løsning. Tanker i denne Retning have været bestemmende saabel for Medsættelsen af som for Arbejdet i den Kommission angaaende Statstilshyn med Børneopdragelsen, som afgav sin Betænkning i Maaret 1895. Den Drøftelse af de herhenhørende Spørgsmaal, som denne Betænkning dels selv indeholder dels har givet Anledning til, har utvivlsomt været i høj Grad oplysende, og Kommissionens Arbejde maa i mange Henseender anses som fortræffeligt. Naar Justitsministeriet — der efter Kultusministeriet har overtaget denne Sags Fremme, fordi de Forholdsregler, den viser sig at paakalde, i

væsenlig Grad henhøre under dette Ministeriums Omraade, — dog ikke har ment at kunne lægge Kommissionens Forslag som Helhed til Grund, beror dette nærmest paa, at Kommissionen i sin naturlige Interesse for Sagen dels vistnok paa enkelte Omraader er gaaet noget videre end hensigtsmæssigt eller nødvendigt i den Virksomhed eller Indgriben af Statsmagtens Organer, som den paakalder, dels i Sammenhæng hermed har stillet pekuniære Krav, der ogsaa af den Grund kunne vække Betænkelighed, at de vanskeligt ville kunne forenes med Statskassens Løb i en Tid, hvor dennes Midler ikke ere særlig rigelige, og hvor der fra anden Side stilles betydelige og uafviselige Fordringer til den.

Ministeriet er som Hovedtanke gaaet ud fra, at det ikke gælder om at bringe denne Sag i sit hele Omfang ind under offentlig Baretægt, men derimod om gennem Lovens Regler og de paa dette Omraade skabte Organer at yde de frivillige Bestræbelser, i hvis eget Initiativ i og for sig den bedste Trykkel for Sagen ligger, en saadan Støtte, som deres virksomhedsfulde Udførelse kræver. Den Grænse, der derfor i Sagens egen Interesse bør overholdes, har det forekommet Ministeriet, at Kommissionens Arbejde ikke altid har iagttaget; og Ministeriet har holdt sig saa meget mere overtydet om Nødvendigheden af denne dets Betragtning, som der ogsaa inden for selve Kommissionen af Personer, der selv staa midt i